

værker af statsløse og flygtninge, der er fast bosat her i landet. Endvidere værker, der første gang er udgivet i Danmark, bygningsværker der er opført her i landet og kunstværker, der udgør dele af her beliggende bygninger.

Værker med tilknytning til andre lande kan i henhold til bestemmelsen i § 60 opnå beskyttelse efter den danske lov ved kgl. anordning under forudsætning af gensidighed. Gensidighedsbetingelsen anses for opfyldt i forhold til lande, der er medlemmer af Bernerunionen eller har ratificeret Verdenskonventionen.

Bernerkonventionen indeholder regler, der bestemmer, hvilke værker et Bernerunionsland er forpligtet til at beskytte, når de hidrører fra et andet unionsland. Efter de hidtidige bestemmelser har hovedvægten været lagt på, i hvilket land den første udgivelse af værket har fundet sted.

Ved revisionerne i Stockholm og Paris er disse bestemmelser ændret, således at det nu efter art. 3 og 4 er ophavsmandens nationalitet, der udgør hovedkriteriet. Herefter vil statsborgerskab i et unionsland altid medføre beskyttelse, selvom værket først er udgivet i et ikke-unionsland.

Efter Bernerkonventionen af 1971 er en stat, der er medlem af Bernerunionen, forpligtet til at beskytte værker med tilknytning til et andet unionsland i følgende tilfælde:

1. Når værkets ophavsmand er statsborger i et unionsland.
2. Når værket første gang er udgivet i et unionsland. (Dette har betydning, hvis ophavsmanden ikke er statsborger i noget unionsland).
3. Når ophavsmanden — uden at være statsborger i noget unionsland — er bosat i et sådant land.
4. Filmværker, der ikke omfattes af 1-3, er tillige beskyttet, hvis filmselskabet eller filmproducenten har sit hovedsæde eller er bosat i et unionsland.
5. Bygningsværker og andre kunstneriske værker, der udgør dele af en bygning eller andet anlæg, er — selvom de ikke omfattes af 1-3 — beskyttet, hvis de er opført eller anbragt i et unionsland.

Ændringerne i Bernerkonventionen medfører, at dens bestemmelser om disse forhold i store træk kommer til at svare til Verdenskonventionens og muliggør dermed en udformning af reglerne i ophavsretslovens § 58, der harmonerer med bestemmelserne i begge konventioner. Ændringer i den gældende lovs § 58, stk. 1, er imidlertid også nødvendige som følge af, at det nu generelt er fastslået at bosættelse ligestilles med statsborgerskab.

Til stk. 2. Bestemmelsen stemmer overens med Bernerkonventionens definition af begrebet „samtidig udgivelse“.

Til stk. 3. I Bernerkonventionens Paristekst art. 15 (2) er der optaget en formodningsregel om, hvem der skal anses som producent af en film. Af hensyn til bestemmelsen vedrørende filmværker i stk. 1 må det anses for nødvendigt, at overføre denne regel til den danske lovgivning.

Til stk. 4. I den reviderede Bernerkonvention er der i art. 14 bis optaget en fortolkningsregel vedrørende aftaler om indspilning af film, der i hovedtræk svarer til bestemmelsen i ophavsretslovens § 42. Konventionsbestemmelsen er dog i flere henseender mindre vidtgående end den danske bestemmelse, idet den navnlig ikke gælder i forhold til ophavsmandene til de såkaldte forud eksisterende værker, f. eks. forfatteren til en bog, der udgør grundlag for filmen, men alene for de egentlige filmophavsmand, der yder kunstneriske bidrag ved selve indspilningen af filmen.

Således som bestemmelsen i art. 14 bis er affattet, må det antages, at Danmark er forpligtet til at anvende denne bestemmelse og ikke reglen i § 42 på alle filmværker, hvis hjemland er et andet unionsland, som har ratificeret konventionen af 1971.

§ 42 i ophavsretsloven hører til de regler, der omhandler ophavsrettens overgang til andre (kap. III) og det må antages, at spørgsmålet om bestemmelsens anvendelighed på aftaler om udenlandske film må afgøres efter dansk international privatrets almindelige regler vedrørende kontrakter. Disse regler fører ikke med sikkerhed til, at anvendelsen af § 42 udelukkes, såfremt der er tale om en film med et andet Bernerunionsland som hjemland, og man har derfor fundet det påkrævet at optage en bestemmelse, der foreskriver, at § 42 ikke kan bringes i anvendelse overfor sådanne film. Om disse film vil der blive givet regler, svarende til Bernerkonventionens art. 14 bis i den anordning, der skal udstedes i medfør af lovens § 60.

Til stk. 5. Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 58, stk. 2.

Til nr. 6.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 59, stk. 2 angiver anvendelsesområdet for § 49 om beskyttelse af kataloger, tabeller m. v. og § 50 om pressemeddelelser.

Den foreslåede nye affattelse er en konsekvens af ændringerne i § 58.